

Ministeriet Edén og Interventionskravet.

Saa vidt det efter de indløbende spredte og usikre Meddelelser overhovedet er muligt at skønne, synes Situationen i Finland nu langsomt, men sikkert at nærme sig det afgørende Punkt — det Øjeblik, da General Mannerheims „Beskyttelseskorps“ skal tage Kampen op med Rødgardisternes og deres bolshevistiske Hjelperes forenede Hovedstyrker. General Mannerheim selv har gentagende udtalt, at han ikke nærer nogen Frygt for eller Tvivl om det lykkelige Udfald af denne Kamp, hvis han forinden naar at faa de fornødne Hjelpe midler i Form af Proviant og Ammunition til sine Folk, og saafremt det i vort Morgennummer for idag gængsne Haparanda-Telegram bekræfter sig, vil en stor Hjelpe transport fra Tyskland, der iforgaars skal være ankommen til Vasa, i saa Henseende allerede have medført en væsentligt Forandring til det Bedre.

Paa denne Baggrund faar den store Tale, i hvilken Sveriges Statsminister igaar i Rigsdagen gjorde Rede for Regeringens Finlands-Politik, sin særlige Betydning. Det er en bekendt Sag, at Regerelsen — der formelt fremkommer som et Svar paa en fra Venstresocialisternes Side fremsat Interpellation — gentagende er bleven udskudt, og det ligger paa Forhaand nær at antage, at Regeringen har villet afvente en tydeligere „Afklaring“ af den finske Situation, forinden den definitivt markerede sin Stilling til denne Sag, der — løvrigt af let forståelige Grunde — har sat Gemytterne saa voldsomt i Bevægelse og fremkaldt et Pressefelttog mod Regeringen af en saadan Karakter, at den endog har fundet sig foranlediget til at paakalde Retsmyndighedernes Mellemkomst.

Det er, som bekendt, Højre-Prestens stadig forstærkede Krav om en officiel svensk Intervention til Fordel for Satsregeringen og Ordenspartiet, der er den Tap, hvorom Øjeblikkets Diskussion drejer sig. Agitationen i denne Retning har i de seneste Dage faaet fornyet Næring, dels ved forskellige foruroligende Efterretninger om Kampsituationen i Finland, dels og navnlig ved en — hidtil ikke bekræftet, men heller ikke dementeret — Meddelelse om, at Statsraad Gripenberg, Senatsregeringens Gesandt i Stockholm, udtrykkelig havde henvendt sig til den svenske Regering med Anmodning om at intervenere — en Anmodning, der yderligere sagdes at være støttet baade af Englands og Frankrigs Gesandter paa deres Regeringers Vegne.

Et indirekte Vidnesbyrd om sin Stilling til Interventionskravet har Regeringen paa en Maade allerede afgivet da det for nogen Tid siden overfor Senatsregeringen fremsatte Tilbud om Mægling mellem denne og de Røde — et Tilbud, der dog, som bekendt, af Senatsregeringen blev mødt med et bestemt Afslag. I sin Redeegørelse igaar — om hvis Indhold vi lovrigt henviser til vort Morgennummer — har Statsminister Edén nu positivt, og meget kraftigt, markeret det samme Standpunkt: Mægling, men ikke væbnet Intervention.

Den Bevægelse, der var bleven rejst i Sverige, har, udtalte Statsministeren bl. a., trods sine gode Hensigter, i Virkeligheden mere skadet end gavnnet Finlands Sag. „Man maa betænke, at der indenfor store Kredse af det svenske Folk hersker den Opfattelse, at den finske Borgerkrig ikke alene kan bedømmes som en Kamp mellem lovlige Orden og Anarki, men at den, i hvert Fald til en vis Grad, tillige er en Klassekamp.“

Ud fra denne Opfattelse vilde der, fortsatte Statsministeren, rejse sig den stærkeste Protest mod en eventuel svensk Intervention. Regeringens Op-gave maatte under disse Forhold være, at mane til Besindighed fra alle Sider. Regeringen agtede ikke at foretage nogen væbnet Indgriben i Finland, hvis ikke Sveriges Ret og Interesser udsattes for Krænkelser, som tvang den dertil. „De finske Folkekrafter maa selv lægge Grunden til Finlands selvstændige Stilling.“

Ligesom Regeringen altsaa afviste Tanken om en Indgriben med Vaabenmagt, vilde den heller ikke foretage noget Skridt, som kunde føre til en saadan Indgriben. Den kunde bl. a. ikke indlade sig paa, at der stilledes Vaaben fra den svenske Stats Oplag til Raadighed. Om en Tilladelse til Udførsel af Vaaben fra svenske private Fabriker, ses

Ministeren i det foreliggende Referat ikke direkte at have udtalt sig, men af hans Bemærkninger m. H. t. Transitering af Vaaben fra andre Lande synes det at fremgaa, at Regeringen i alt Fald ikke principielt vil stille sig afvisende. Indenfor de omhandlede Grænser var Regeringen lovlige, udtalte Ministeren i Slutningen af sit Foredrag, beredt til at yde Finland enhver Støtte. Han minde-ede om Bestræbelserne for gennem en fælles diplomatisk Intervention i Petrograd at faa de russiske Tropper fjernede, og han understregede paany — med Beklagelse af det tidligere derpaa givne Afslag — Sveriges fortsatte Beredvillighed til at optræde som Mægler. Om det specielle Ålands-Spørgsmaal oplyste han sluttelig, at Situationen paa Øerne, der var bleven noget kompliceret ved de finske Beskyttelseskorps' Indgriben, nu atter var klar, saa der var de bedste Udsigter til en tilfredsstillende Løsning.

Under den efterfølgende langvarige Debat fik Statsministerens Erklæring, som ventet, Tilslutning fra de demokratiske Regeringspartier, medens Admiral Lindman paa Højres Vegne udtalte, at svensk Hjelpe til Finlands Regering umuligt kunde føre Sverige ud i Krig, og at Sverige — ikke blot for Finlands, men ogsaa for sin egen Skyld — ikke kunde staa ligegyldigt overfor hvad der sker i Finland. Man har i disse Udtalelser i afdæmpet Form et prægnant Udtryk for Højre-Oppositionens Standpunkt, og allerede de første Kommentarer til Debatten især viser tydeligt, at Regeringen ikke ved sin Erklæring vil bringe Ro om Sagen, men maaske endog snarere vække foreget Størm. Og under disse Omstændigheder maa Begivenhedernes Udvikling i selve Finland følges med dobbelt Spænding.

Spanien og Tyskland.

Efter spansk Anmodning kaldes den tyske Marineattaché i Madrid tilbage, fordi han har planlagt Torpederingen af spanske Skibe.

Fra vor Korrespondent.

Paris, Torsdag.

„Le Temps“ meddeler fra Madrid, at det derværende Blad „Sol“ offentliggør Reviser for, at en tyske Ambassade i den spanske Hovedstad har vedligeholdt Forbindelse med en farlig Anarkist, der staar under Politiets specielle Opsigt. Det er første Ambassadesekretær v. Stohrer, der har sendt ham Penge og Ordre. Disse Afsløringer har fremkaldt stor Sensation.

Efter at den spanske Regering har faaet gennemført, at Tyskland har kaldt sin Marineattaché i Madrid tilbage, har den anmodet den spanske Regering om, at Attachéen, Korvetkaptajn v. Krohn, og hans Familie maatte faa Tilladelse til at rejse gennem Frankrig for at vende tilbage til Tyskland. Frankrig har ikke ment at burde afslaa denne Anmodning, og Kaptajnens Rejse fra St. Sebastian til Genève har nu fundet Sted, uden at der er sket noget.

Hr. v. Krohn, hvis utidige Iver længe har foruroliget den offentlige Mening i Spanien, var bl. a. indblandet i U Baad 293's Undvigelse fra Interneringen i Cadix og senere i Torpederingen af spanske Skibe i spanske Territorial-Farvande. Det er som Følge deraf, at Spanien har set sig nødsaget til at bortvise en saa generende Gæst.

„Giralda's“ Torpedering.

Et tilfredsstillende Svar paa den spanske Protestnote?

Fra vor Korrespondent.

Paris, Onsdag.

Til „Le Temps“ telegraferes fra Madrid, at den spanske Regering igaar har modtaget Svar paa den Note, som den sendte til den tyske Regering i Anledning af Kystdampere „Giralda's“ Torpedering ved en tysk Undervandsbaad.

Man tror at vide, at den tyske Regering i sin Svarnote i Principet erklærer at ville respektere den spanske Kystfarer, men at den forlanger Garantier for, at de Skibe, der besjener Kystfarer, ikke ogsaa anvendes i anden Fart.

Den spanske Regreting synes ikke tilbøjelig til at ville acceptere denne indskrænkende Bestemmelse.

F. F.

Kokosnød-Olie til Sverige frigten af Engländerne.

Fra vor Korrespondent.

London, Onsdag.

Kokosnød-Olie fra Hollandsk Indien til en Verdi af 120,000 Pd. St., beslagttaget i det norske Skib „Borneo“ og fem andre neutrale Skibe, som var fragede af „Nya svenska Margarine-Kompaniet“, er blevet frigtet.

Russernes Kapitulation.

Franske Kommentarer.

„Tyskland har vundet en betydelig Fordel.“

Fra vor Korrespondent.

Paris, Torsdag.

Meddelelsen om, at Russerne definitivt har kapitulert, noteres af den franske Presse uden synderlig Overraskelse. Samtidig gør Bladene hæderlige Anstregelser for at lægge Baand paa deres Harm, saa at den ikke hindrer dem i at se klart paa Forholdene.

Alle Bladene fremhæver, at man overfor denne Kendsgerning af ikke blot europæisk, men af verdenshistorisk Betydning, er nødsaget til at se paa Fremtiden med andre Øjne end før. Flertallet af Bladene tilstaar modigt, at Tyskland har vundet en betydelig Fordel.

„Eclair“ skriver saaledes, at Tyskland gennem den russiske Regerings Kapitulation, i det mindste foreløbig, har opnaaet Halvdelen af sine Krigsmaal. Tyskland ordner nu efter Forgodtbeholdende Forholdene i Østeuropa og haaber at kunne møde frem med fuldtværdige Resultater ved Fredskongressen, hvor alle de krigsførende Magter samles.

Det er en Kapitulation uden Forbehold, som vi her maa notere, bemærker „Petit Parisien“, idet Bladet samtidig minder om de Betingelser, Tyskerne stillede i Brest Litovsk. Disse Betingelser, skriver Bladet videre, betød som bekendt en Opgivelse af Kravet om Folkenes Selvbestemmelsesret, Udleveringen af Polen, Lithauen, Kurland og Estland til Tysklands og Østrigs Naade og Unaade, en Forlængelse i det uendelige af den militære Besættelse af disse fire Lande, Anerkendelse af den Fred, som Kuhlmann og Czernin har sluttet med Ukraine. Men hele den Ordning af Østeuropa, som Maksimalkonferencen nu skriver under paa, kan kun være rent foreløbig, kun den endelige Fredskonference vil kunne afgøre alle de rejste Spørgsmaal og foretage den endelige Fordeling af vort Kontinent efter Krigen. Under alle Omstændigheder forandrer den Begivenhed, der nu har fundet Sted, slet intet med Hensyn til Ententens Stilling. Det er allerede mange Maaneder siden Rusland talte med, militært set, og den officielle Kapitulation, der nu er sket, er i Virkeligheden kun en Anerkendelse af en faktisk Tilstand.

Ogsaa „Echo de Paris“ hævder, at Lenins og Trotskys Kapitulation er ganske uden Indflydelse paa den militære Situation, der stadig bliver den samme, som den har været i mange Maaneder. Bladet fortsætter: Rusland er nu sunket ned til en Stat, som man ikke kontraherer med. Den Slutning trænger sig paa, at Rusland fremtidig faktisk vil blive regeret udefra, fra Tyskland eller fra Ententen. Det er udefra, at der nu vil blive sagt til det tilintetgjorte Folk: Rejs dig! Foreløbig vil Tyskerne gøre sig dyrt betalte i Landet. Samtidig maa de Allierede uigenkaldelig opgive ethvert Haab til Rusland.

Og hvad være tapre og ulykkelige Allierede, Rumænerne, angaar, fortsætter „Echo de Paris“, saa er deres Skæbne ogsaa i den Grad beseglet, at man heller ikke her maa gøre sig nogen som helst Illusion. Kabinetet Avarescu er nødsaget til at slutte Fred. Alt, hvad man kan ønske for det, er, at det lille Land, der er optraadt saa nobelt, kan opnaa Bessarabien som Erstatning for Dobruja. Det har opført sig altfor tappert til, at man bør regne med en fuldstændig Kapitulation. For de Allierede endelig gælder det nu ene og alene om at se klart paa Forholdene. Vor trofaste Allierede Japan kan spille en stor Rolle. Vil man lade ham gøre det?

F. F.

Et Surrogat for Talg.

Det fremstilles paa Aarhus Oliiefabrik.

Teknisk Fedt og Talg er, som bekendt, to Varer, for hvis Fremkomst Udsigterne i lange Tider har været særlig mørke, især da de tilstedeværende Forraad heraf maa reserveres dels til Spisebrug og dels til Lys- og Sæbefabrikation. Industrirådets Studiekommision har derfor søgt at fremskaffe Surrogater til de Industrier, hvor forholdsvis mindre Kvanta nødvendigvis maatte fremskaffes, da Virksomhederne ellers vilde gaa istaa.

Og Kommissionsudvalget har haft Held med sig. Af grønlandsk Tran er fremstillet en kunstig Tran, af hvilken de Industrier, der i første Række maatte forsynes, har faaet Prøver, med

det Resultat, at de saa godt som alle har erklæret det for anvendeligt.

Derefter har Studiekommisionen truffet Aftale med Aarhus Oliiefabrik om Fremstilling af et Parti af denne kunstige Talg af Tran, der er stillet til Raadighed af den grønlandske Handel. De interesserede Industrier vil saaledes i den nærmeste Fremtid gennem Industrirådet kunne faa anvist de ønskede Mængder af det nye Fedtstof.

Digtning og Film.

En Samtale med Sophus Michaëlis.

Imorgen opføres den store nordiske Film „Himmelskibet“ paa det ny Paladsteater.

Det, som hermed sker, er intet mindre end banebrydende for Filmen herhjemme, idet en dansk Digter — endda et af Parnasets fineste Navne, Sophus Michaëlis, er Forfatter til Filmanuskriptet — som bekendt opstaaet ved et Samarbejde med Nordisk Filmkompagnis Generaldirektør, Hr. Ole Olsen.

At Filmens kunstneriske Betydning efterhaanden er gaaet op for Digterne og Forfattere er længst en Kendsgerning, bevist blandt andet i Sverige og Norge ved de berømte Sjøstrømske Optagelser af Selma Lagerlöfs „Husmandstosen“ og Ibsens „Terje Vigen“, medens vi selv herhjemme endnu i disse Dage har Løjlighed til at glæde os over Sigurjonssons „Bjerg-Ejvind“.

Det nye er, at en af vort Lands ypperste Digtere skaber et Arbejde direkte for Filmen, tager dens halvt forkæstret Virkemidler i Brug som et levende Udtryk for sin Digtning.

Og Hr. Michaëlis er ikke skuffet af Resultaterne:

— Selvfølgelig er Filmen et udmærket Middel, gennem hvilket man kan faa sine Tanker spredt ud over hele Verden, siger han, — gennem hvilket man kan sætte sig i digterisk Rapport til Jordens fjerneste Beboere. Deri ligger alene dens vidunderlige Magt.

Jeg mener, at dette foreliggende Arbejde, „Himmelskibet“, har en forædende og opløftende Mission, blandt andet ogsaa fordi Filmen rummer en vis Fredspropaganda.

Bort fra denne Jord med dens nærværende Pine og uheldige Fallit søger Tanken ud mod andre Kloder til rens og finere Livsformer end vi kender, til en Kultur, der er ti Tusinder af Aar mere fremskreden end vor.

— Naturligvis er der ingen Grund til at tænke sig, at de Væsnere, der befolker Venusrummets andre Kloder, skulde være menneskelignende, men der neder Filmens Begrænsning os til at stoppe — vi kan ikke paa det levende Billede fremstille andre Væsnere, end de, vi kender; kun gennem deres Fremtræd og deres Handlinger kan vi søge at løfte dem op i den Fantasi verden, hvoraf dette Arbejde er fremstaaet.

Med den fremskredne Kultur og de ædle Livsformer, vi her har drømt os, har der i ti Tusinder Aar ikke været løst et Skud paa Mars — Sammenligningen mellem denne Kultur og vor vil kaste et grelt og gribende Lys over den folkelige Forvildelse, som hedder Krig, og Filmens stumme Sprog vil bære Bud til Masserne.

Ogsaa det evige Retfærdighedsbegreb, som Jordens Slægter indtil nu har maattet lade uleste: — Hvad er Retfærdighed? — er løst i vor Fantasi verden gennem Selvtugtens Evangelium, og Dødsfrygten kendes ikke mere, fordi man forlængst har lært at se den som en Overgangsform til nyt Liv gennem Evigheder.

I dette Drummeland er Universal-Sproget fundet. Saaledes som Mennesker bliver stumme i de intense Stunder af deres Liv, fordi Ordene ikke længere behøves, saaledes er Ordet i disse Væsners højere Livsformer længst bleven en overflødig og ophævet Skillelement.

Bøger kendes heller ikke; i Stedet for det døde Bogstav, der i Sprogforskell skiller og isolerer Menneskene, er Spejlbogen traadt til, det levende Billede, som forstaas af ethvert Øje, og som derfor er blevet det eneste Oplysningsmiddel.

I Filmen er indlagt en meget smuk Sang af Sophus Andersen: „Drag tilbage med styrket Tro“.

— — —

— Jeg tror, slutter Sophus Michaëlis, at denne Film vil vække ideelle Følelser hos Tilskuerne og give dem Skenhedsindtryk, der ikke kunde skabes gennem nogen anden Kunstform.

Filmen kommer man ikke længere uden om. Nu skulde blot alle gode Kræfter enes om at bringe den frem til det, den kunde blive: Den største internationale folkeopdragende Faktor i den moderne Tid, suveræn i sin nationale Uafhængighed, som Musik er det, men endnu mere direkte i sine Virkemidler.

En Ene.

Landboerne og Hjælpen til Hovedstaden.

Hjælpen fra Københavns Omegn.

De nordsjællandske Menighedsraads Forslag, at hjælpe Nødlidende i Hovedstaden gennem De Samvirkende Menighedsplejer, finder venlig Forstaaelse i flere og flere Kredse.

Nordsjælland gaar selv i Spidsen. Der var et større Møde i Hillerød forleden for Repræsentanter fra en Række Sogne i Frederiksborg Amt. Der vedtog man at nedsætte et Amtsudvalg, bestaaende af Sognepræst Stricker, Gaardejer Rasmus Nielsen og Provst Barfoed, som vil se at faa alle Sogne i Amtet interesserede. Flere af Sognene har delt sig i Kredse, hver Kreds med sin Indsamler.

Præsterne V. Dankau, Simon Hansen, Aug. Kiorboe, C. Lange og Johs. Petersen har i Fællesskab udsendt et Opraab til deres Sogne.

Sognepræst Borchsenius (Vallekilde) og Højskoleforstander C. M. Julin (Faarevejle) har ligeledes udsendt Opraab og organiseret en Indsamling i Holbæk-Egnen.

I Bjeverskov har Skovfoged O. Rasmussen og flere organiseret Indsamlingen og i Ejby-Dalby Proprietær Broust. Mellem Roskilde og København er Provst Heegaard i Høje Taastrup Tillidsmand.

Med Spænding har man i Menighedsplejerne ventet paa Amagerens Stilling. Amagerne har imidlertid i al Stilhed begyndt at organisere en omfattende Hjelpe ekspedition til Hovedstaden. I Kastrup har Præster og Gartnere og andre gode Mænd holdt Møde, og nu vil der udgaa trykte Opraab til Hjemmene, hvorefter der vil komme personlige Henvendelser paa rette Steder, samtidig med at Sagen bliver bekendtgjort fra Prædikestolene.

Allevegne møder Sagen Forstaaelse hos Pressen.

En sjælden, russisk Gæst.

Hos den berømte Komponist Rachmaninoff.

Deri ligner den russiske Revolution den franske, at den driver en Række af Landets bedste Mænd i Landflygtighed: Mænd, hvis aandelige Arbejde kræver Fred og Frihed, og som føler sig hjemløse i deres eget Land. En saadan Mand er den berømte russiske Komponist og Kapelmester Rachmaninoff, hvis Værker forleden opførtes af det kgl. Kapel, og som imorgen giver sin egen Kompositionsaften.

— Jeg kunde ikke arbejde derovre, siger han og stryger sig over det tæklippede Haar, Forholdene var altfor forfærdelige, hele Rusland lever i en opskræmt Nervøsitet. Jeg kan knapt samle alle de ubygge og forvirrede Indtryk, jeg fører med mig. Men hvor er her dejligt fredeligt og lov-mæssigt!

— Havde De ingen Vanskeligheder med at faa Rejsetilladelse?

— Nej, mærkeligt nok, baade jeg og min Hustru og mine Børn fik uhindret Lov at rejse, skønt jeg som Gudslejer og „Besiddende“ dog ellers herer til den Del af Borgerskabet, som det gaar værst ud over. Man har vel ment, at jeg som Musiker og Ikke-Politiker var uskadelig.

— De er ogsaa Gudslejer?

— Ja, men i Øjeblikket er al min Jord konfiskeret, og om jeg faar den tilbage nogensinde, aner jeg ikke. Jeg kan overhovedet slet ikke tænke mig, i hvilken Retning Udviklingen vil gaa.

— Saa drejer Samtalen af sig selv hen paa det Felt, hvor Rachmaninoff føler sig paa sikker Grund: Musikken, den russiske Musik.

— Folk stormer Koncertlokalerne, det er som om Musikken hjælper dem til at glemme Øjeblikkets forfærdelige Uro, men Uhyggen ligger og lurer allevegne. Vor største Dirigent Kutschewski, som i sin Tid rejste gennem Rusland med sit eget Kapel, blev allerede af Kerenski udnævnt til Leder af det tidligere kejserlige Kapel og gav store Folkekongcerter for Mængden efter Kerenski's Ordre, og da jeg nylig forlod Moskow, spillede han paa Bolshevikernes Foranstaltning.

— Saa taler vi om dansk Musik, som Rachmaninoff kender meget lidt til, Gade og Hartmann — ellers intet. Derimod elsker og beundrer han Grieg, Grieg er elsket i Rusland næsten højere end Korsakoff, siger han. Mon De kender Korsakoff her i Danmark? Nej, kan tænke det. Men vent. Her tør jeg profetere: Korsakoff og Musorgski vil erobre Verden i Fremtiden, de naar blot frem med en Generations Forsinkelse, men de er jævnyddige med Tschalkowsky, kun mere specifik russiske. Korsakoff alene har skrevet 15 Operer, hvoraf de 10 vil gaa deres Sejragang over Europa.

— Og Skriabin vil De ogsaa engang lære at kende herovre.

— Hvem føler De Dem selv mest beslægtet med?

— Med Tschalkowsky absolut. Og han var for Resten som jeg en stor Beundrer af Grieg, hvem han overfor mig har omtalt i de mest begejstrede Ord.

Saa vender Hr. Rachmaninoff tilbage til det, som er det eneste store Spørgsmaal for alle ægte Russere nu: Fædrelandets Fremtid.

— Jeg tør intet profetere, siger han, men jeg tror paa Rusland! Jeg kender intet Folk i Verden (dette siger Hr. Rachmaninoff med dyb Alvor), som er saa begavet som det russiske. Det staar i medfødte Evner langt over det tyske, og det vil forbarse Verden, naar det engang vinder med i Kultur — — —

J—8

A rare Russian guest.

At the famous composer Rachmaninoff's

In that, the Russian Revolution resembles it French, that it runs a number of the country's best Men in Exile: Men whose Spiritual work requires peace and freedom, and who feel homeless in their own country. One such man is the famous Russian Composer and Conductor Rachmaninoff, whose works were performed the other day by it Royal Chapel, and which tomorrow will give its own composition evening,

"I couldn't work over there," he says, stroking his closely cropped hair. "The conditions were too terrible, all of Russia lives in a state of nervous panic. I can barely gather all the creepy and confused impressions I carry with me. But how wonderfully peaceful and law-abiding it is here!"

- Did you have any difficulties in obtaining a travel permit?

- No, strangely enough, both I and my wife and my children were allowed to travel without hindrance, although as a landowner and "possessor" I belong to the part of the citizenry that is worst affected. It must have been thought that as a musician and non-politician I was harmless.

-Are they also landowners?

-Yes, but at the moment all my land has been confiscated, and whether I will ever get it back I have no idea. I can't even imagine in what direction the development will go.

Then the conversation turns of its own accord to the field where Rachmaninoff feels on safe ground: music, Russian music:

-People are storming the concert halls, it is as if the music helps them to forget the terrible unrest of the moment, but the horror lies and lurks everywhere. Our greatest conductor Kusevitsky, who in his time travelled through Russia with his own orchestra, was already appointed by Kerensky as leader of the former imperial orchestra and gave great folk concerts for the crowds by Kerensky's order, and when I recently left Moscow, he played at the Bolsheviks' initiative.

--So we are talking about Danish music, which Rachmaninoff knows very little about, Gade and Hartmann - otherwise nothing. On the other hand, he loves and admires Grieg, Grieg is loved in Russia almost more than Korsakoff, he says. Do you know Korsakoff here in Denmark? No, I can imagine. But wait. Here I dare to prophesy: Korsakoff and Mussorgsky will conquer the world in the future, they will only arrive with a generation's delay, but they are equal to Tschaiowsky, only more specifically Russian. Korsakoff alone has written 15 operas, of which 10 will triumph over Europe.

- And you will also get to know Scriabin over here someday.

-Who do you feel most related to?

-With Tchaikovsky absolutely. And he was, like me, a great admirer of Grieg, whom he has spoken of to me in the most enthusiastic words.

Then Mr. Rachmaninoff returns to what is the one great question for all true Russians now: the future of the Fatherland,

"I dare not prophesy anything," he says, "but I believe in Russia!"

I know of no people in the world (Mr. Rachmaninoff says this with deep seriousness) who are as gifted as the Russians. They stand far above the German in innate abilities, and they will astonish the world when they once win in culture.

[Translation: Google]